På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (tredje afdeling)

1. **Sagsøgte frifindes.**

2. **Hver part bærer sine omkostninger.**

Mackenzie Stuart Touffait Everling

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 9. juli 1981.

A. Van Houtte
Justitssekretær

A. J. Mackenzie Stuart
Formand for tredje afdeling

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT SIR GORDON SLYNN FREMSAT DEN 4. JUNI 1981 [1]

Høje Domstol.

Revisionsretten blev oprettet i 1975. I forbindelse med oprettelsen af oversættelsestjenesten offentliggjorde den den 24. oktober 1978 en meddelelse om ledig stilling (RR/LA/27/1978) som chef for oversættelsestjenesten. Stillingen var normeret i lønklasse LA/3. Ingen af Revisionsrettens daværende ansatte blev anset for egnede til forfremmelse til lønklasse LA/3. Personer, der inden for Fællesskabet var ansat som kontorchef i LA/3 og mente sig kvalificerede, blev opfordret til at melde sig som ansøgere.

1 — Oversat fra engelsk.

Øjensynlig bevirkede meddelelsen, at tre indgav ansøgning, hvoraf kun én blev ansat for at opfylde meddelelsens betingelser. Den pågældende trak imidlertid sig ansøgning tilbage. Stillingen som chef for oversættelsestjenesten stod derfor ubesat.

Samme dag offentliggjordes en anden meddelelse om ledig stilling (RR/LA/28/1978) som sprogrevisor med indplacering i lønklasse LA/5 — LA/4. Sprogrevisorer i disse lønklasser inden for Fællesskabet blev opfordret til at indgive ansøgning. Adriaen Van Zaanen, der gjorde tjeneste ved Kommissionen i Luxembourg som sprogrevisor i lønklasse LA/4, ansøgte om at blive overflyttet til Revisionsretten på grundlag af den nævnte meddelelse om ledig stilling. Den 8. december 1978 traf Revisionsretten afgørelse om at overflytte ham til sin oversættelsestjeneste, hvor han blev indplaceret i lønklasse LA/4, løntrin 5, med virkning fra den 1. december 1978.

Van Zaanen har forklaret, at han havde fået visse løfter om, at han i tilfælde af overflyttelse til Revisionsretten ville blive udnævnt til chef for dens oversættelsestjeneste efter nogen tids forløb. Det benægter Revisionsretten. Hvorom alting er, blev der på det nævnte tidspunkt ikke gjort yderligere forsøg på at få stillingen som chef for oversættelsestjenesten permanent besat. I stedet besluttede Revisionsretten at besætte den midlertidigt og traf den 1. marts 1979 afgørelse om at udnævne Van Zaanen i stillingen for et tidsrum af tre måneder fra denne dato. Afgørelsen blev truffet på grundlag af tjenestemandsvedtægtens artikel 7, der — for så vidt relevant — har følgende ordlyd:

»2. Tjenestemanden har pligt til midlertidigt at gøre tjeneste i en højere stilling end sin egen inden for samme kategori eller tjenestegruppe. Fra begyndelsen af den midlertidige tjenestes fjerde måned får den fungerende et tillæg, der er lig med forskellen mellem den for hans lønklasse og trin gældende løn og lønnen på det trin, han ville komme på i første lønklasse ved udnævnelsen i den stillingsgruppe, hvor han midlertidigt gør tjeneste.

Den midlertidige tjeneste er begrænset til et år, medmindre den fungerende erstatter en ansat, der af tjenestlige grunde gør midlertidig tjeneste i en anden stilling, er indkaldt til militærtjeneste eller har fået bevilget en længere sygeorlov.«

Det er ubestridt, at Van Zaanen ikke erstattede en ansat, der af tjenstlige grunde gjorde midlertidig tjeneste i en anden stilling, var indkaldt til militærtjeneste eller havde fået bevilget sygeorlov. Van Zaanens midlertidige tjeneste blev faktisk forlænget ved en række afgørelser, den sidste af 28. februar 1980. Herved blev tjenesten forlænget fra den 1. januar 1980 til 29. februar 1980, hvorefter den ifølge afgørelsen »efter reglerne vil ophøre«. Strengt taget skete der ved de forskellige afgørelser, der har været fremlagt for Domstolen, kun en forlængelse af det udligningstillæg, som knyttes til tjenesten, men de er blevet behandlet som forlængelser af tjenesten. Af

ordlyden af afgørelsen af 28. februar 1980 synes det at være klart, at Revisionsretten indtog det standpunkt, at tjenesten automatisk ophørte ved udløbet af den etårs-periode, der er fastsat i artikel 7, stk. 2.

Samme dag, altså den 28. februar 1980, traf Revisionsretten en ny afgørelse, hvorved E., der var sprogrevisor i LA/5, udnævntes til midlertidig chef for oversættelsestjenesten for et tidsrum af seks måneder. Som følge heraf indgav Van Zaanen den 3. april 1980 en klage til Revisionsretten i medfør af tjenestemandsvedtægtens artikel 90, stk. 2. Han erkendte i klagen, at hans midlertidige tjeneste efter ordlyden af artikel 7, stk. 2, ikke kunne være blevet forlænget yderligere; han hævdede imidlertid, at udnævnelsen af E. var retsstridig af tre grunde. For det første forbyder artikel 7, stk. 2, ansættelsesmyndigheden at besætte en ledig stilling ved en række midlertidige tjenester, der varer længere end et år. For det andet kan en tjenestemand i medfør af artikel 7, stk. 2, kun forrette midlertidig tjeneste i en stilling i lønklassen umiddelbart over hans egen, hvorimod E. som indplaceret i LA/5 blev chef for oversættelsestjenesten, en stilling i LA/3. For det tredje skete udnævelsen af E. ikke i tjenestens interesse, der krævede, at stillingen blev besat i overensstemmelse med en af de fremgangsmåder, som er anført i tjenestemandsvedtægtens artikel 29.

Van Zaanens klage blev øjensynlig overhovedet ikke besvaret af Revisionsretten. Den måtte derfor anses for afvist ved udløbet af den firemåneders-periode, der fastsættes i tjenestemandsvedtægtens artikel 90, stk. 2, og den 4. september 1980 indgav Van Zaanen stævning til justitskontoret, hvorved denne sag tog sin begyndelse.

I mellemtiden, nemlig den 2. oktober, offentliggjorde Revisionsretten en meddelelse om intern udvælgelsesprøve (RR/LA/3/80) vedrørende stillingen som chef for oversættelsestjenesten. Den 8. september tilskrev Van Zaanen udvælgelseskomiteen for at meddele, at han ikke ville ansøge af de grunde, der var anført i klagen af 3. april og i stævningen. Ansøgningsfristen var oprindeligt den 22. september, men den 12. september forlængede Revisionsretten den til den 2. oktober. Den 1. oktober skiftede Van Zaanen mening. Han indgav en formel ansøgning om at deltage i udvælgelsesprøven, men anførte ikke desto mindre, at han ville føre sin sag til doms. I retsmødet tilkendegav Van Zaanen, at der i alt var 18 ansøgere til udvælgelsesprøven, hvoraf alle, herunder Van Zaanen selv, blev afvist af den ene eller den anden grund.

I stævningen har Van Zaanen nedlagt fire påstande:

1) Afgørelsen om at bringe hans midlertidige tjeneste til ophør kendes ubegrundet og bør annulleres.

2) Revisionsretten kendes uberettiget til at udpege en anden tjenestemand til at forrette midlertidig tjeneste, da varigheden af den midlertidige tjeneste ikke må overstige et år.

3) Revisionsretten findes at have haft pligt til at opslå stillingen ledig og i henhold til tjenestemandsvedtægtens artikler 4 og 29 at foretage en undersøgelse af mulighederne for forfremmelse.

4) Revisionsretten kendes ansvarlig for ved sin undladelse retsstridigt at have voldt Van Zaanen tab, som kan ansættes til én regningsenhed.

Artiklerne 4 og 29 bestemmer følgende:

Artikel 4

»Enhver udnævnelse eller forfremmelse kan kun ske til en ledig stilling og kun i henhold til de i denne vedtægt fastsatte betingelser.

Enhver ledig stilling i en institution skal bekendtgøres for denne institutions personale, så snart ansættelsesmyndigheden har besluttet, at stillingen skal besættes.

Hvis det ikke er muligt at besætte den ledige stilling ved forflyttelse, forfremmelse eller interne udvælgelsesprøver, skal den bekendtgøres for personalet i de tre europæiske Fællesskaber.«

Artikel 29

»1. Ved besættelse af ledige stillinger i en institution skal ansættelsesmyndighederne først tage følgende i betragtning:

a) Mulighederne for forfremmelse og forflyttelse inden for institutionen;

b) mulighederne for gennemførelse af udvælgelsesprøver inden for institutionen;

c) ansøgninger om overflyttelse indgivet af tjenestemænd i andre af De europæiske Fællesskabers tre institutioner,

og derpå gennemføre udvælgelsesproceduren baseret enten på kvalifikationsbeviser, på prøve eller på både kvalifikationsbeviser og prøver. Udvælgelsesproceduren er fastsat i bilag III.

Denne procedure kan også gennemføres med henblik på oprettelse af en ansættelsesreserve.

2. Ved ansættelse af tjenestemænd i lønklasse A 1 og A 2 samt i særlige tilfælde for ansættelse til stillinger, der kræver specielle kvalifikationer, kan ansættelsesmyndigheden anvende en anden procedure end udvælgelsesproceduren.«

Revisionsretten har bestridt, at de første tre påstande kan påkendes i realiteten, idet man anfører,

1) at Van Zaanen i klagen har erkendt, at hans midlertidige tjeneste ikke kunne forlænges, hvorfor han ikke kan rejse dette spørgsmål under en retssag,

2) at afgørelsen om at bringe hans midlertidige tjeneste til ophør ikke indebærer et klagepunkt mod ham, når henses til, at afgørelsen ikke kunne falde anderledes ud, jf. herved tjenestemandsvedtægtens artikel 7, stk. 2,

3) at udnævnelsen af E. ikke kan bestrides, medmindre Van Zaanen procestilvarsler ham,

4) at Van Zaanens tredje påstand ikke kan påkendes, da søgsmålsgrunden ikke har været fremført i klagen.

Jeg finder Revisionsrettens indsigelser mod en realitetspåkendelse af Van Zaanens påstande utilstrækkeligt begrundede. Der er ikke anført eksempler fra retspraksis til støtte for, at E. skulle have været procestilvarslet, for at påstanden kan antages til realitetsbehandling. Dersom han havde ønsket det, kunne han utvivlsomt have indtrådt som intervenient for at varetage sine interesser. Den kendsgerning, at sagsøgeren ikke har procestilvarslet ham, medfører efter min mening ikke, at sagen må afvises.

Skønt Van Zaanen erkender, at han ikke på ny kunne være blevet midlertidigt udnævnt, er det egentlige spørgsmål, som han ønsker afgjort, om Revisionsretten var berettiget til at holde stillingen som chef for oversættelsestjenesten åben ved midlertidig tjeneste i mere end et år. Dersom det ikke er tilfældet, må Revisionsretten antages at have haft pligt til at besætte den i overensstemmelse med tjenestemandsvedtægtens artikler 4 og 29, hvorved Van Zaanen ville have haft mulighed for at blive udnævnt til den via forfremmelse eller udvælgelsesprøve. Dette forekommer mig ikke at være en påstand, som må afvises. Det forekommer mig desuden at være en påstand, der har været overvejet i den klage, Van Zaanen har indgivet.

Hvad Van Zaanens første påstand angår, er det min opfattelse, at selv om der ikke er angivet nogen nærmere hjemmel for, at hans ansættelse måtte bringes til ophør, er det dog ganske klart angivet, at dette sker, fordi reglerne — in casu vedtægtens artikel 7 — kræver det, hvilket parterne udmærket var klare over. Selv om der måtte gives Van Zaanen medhold i, at der ikke blev givet nogen begrundelse, har han ingen interesse i en annullation af afgørelsen om at bringe hans midlertidige tjeneste til ophør, da han selv har erkendt dels udtrykkeligt i klagen, dels stiltiende i påstand to under denne sag, at hans udnævnelse jo ikke kunne forlænges efter udløbet af februar 1980. Selv om afgørelsen blev annulleret, ville han på grund af ordlyden af artikel 7, stk. 2, ikke blive bedre stillet, eftersom Revisionsretten ikke kunne træffe en materielt afvigende afgørelse (se sag 9/76 *Morello* mod *Kommissionen,* Sml. 1976, s. 1415). Jeg finder derfor, at denne påstand må forkastes, idet den savner fornødent grundlag.

Van Zaanen har hævdet, at artikel 7, stk. 2, forbyder, at en stilling besættes via midlertidige tjenester i mere end et år. Læst i sammenhæng med artikel 4 er der ifølge sagsøgeren en pligt til at besætte en stilling inden et år efter, at den er blevet ledig. Det anføres, at den modsatte fortolkning ville sætte ansættelsesmyndigheden i stand til ved en række midlertidige ansættelser at lade en stilling være ubesat på ubestemt tid, måske for altid.

Efter min opfattelse angår artikel 7, stk. 2, ikke spørgsmålet om, hvor længe en stilling kan besættes ved midlertidige udnævnelser. Det fremgår klart af andet punktum i artikel 7, stk. 2, at det er en

enkelt persons tjeneste, der er tale om — nemlig »[hans midlertidige] tjeneste«. Udtrykket »den midlertidige tjeneste er begrænset . . .« angår det samme forhold. Det er først og fremmest formålet med artikel 7, stk. 2, at forhindre, at en tjenestemand for længe fastholdes i en stillingsgruppe, der er højere end hans egen, med alle heraf følgende virkninger for hans karrieremuligheder og stilling i tjenesten. Derimod opstiller bestemmelsen i sig selv ikke nogen grænse på et år for at besætte stillingen ved flere midlertidige udnævnelser. Hvis Van Zaanen havde ret, ville konsekvensen blive, at man i tilfælde af, at man ikke kunne finde en egnet ansøger inden for et år, måtte lade stillingen stå åben eller at udnævne en uegnet ansøger ved udløbet af dette ene år.

Det betyder ikke, at ansættelsesmyndigheden ikke pålægges nogen begrænsning. Når en stilling skal besættes, påhviler det ansættelsesmyndigheden inden for rimelig tid at iværksætte de fremgangsmåder, der er fastsat i artiklerne 4 og 29. Hvis intet sker, eller hvis urimelig lang tid hengår, kan der muligvis gennemføres en retssag på grundlag af artiklerne 4 og 29. Derimod fastsætter artikel 7, stk. 2, ikke nogen automatisk frist på et år for at besætte den pågældende stilling, men angår alene det tidsrum, hvori en enkelt kan besætte stillingen.

Det er videre blevet hævdet, at E.'s udnævnelse var retsstridig, fordi der kun kan ske udnævnelse til midlertidig tjeneste i den lønklasse, der ligger lige over den, som den pågældende tjenestemand er indplaceret i. Det anføres, at Van Zaanens interesse i denne omstændighed ved hans anden påstand ligger i at bevare lønklassesystemet intakt. En tjenestemand bør ikke underordnes en kollega, der egentligt er indplaceret i en lavere lønklasse. Imidlertid er det afgørende begreb i artikel 7, stk. 2, ikke »lønklasse«, men »stillingsgruppe«. Mange stillinger dækker over mere end én lønklasse. Når derfor en tjenestemand, der er ansat i en stillingsgruppe med to lønklasser, hvoraf han er indplaceret i den laveste, udpeges til at gøre midlertidig tjeneste i en stilling i stillingsgruppen umiddelbart ovenover, kan situationen meget vel være den, at han springer den mellemliggende lønklasse over. Det synes at være tilfældet her, fordi den meddelelse om ledig stilling, ifølge hvilken Van Zaanen blev overflyttet til Revisionsretten, angiver, at sprogrevisorer omfattes af stillingsgruppen LA/5 — LA/4. Der synes derfor ikke at være noget retsstridigt i, at en sprogrevisor i LA/5 midlertidigt er tjenestegørende i en stilling i en højere stillingsgruppe, der omfatter lønklasse LA/3. Der foreligger ikke holdepunkter for, at tjenestens interesse har lidt nogen alvorlig skade.

Det er derfor min opfattelse, at den anden påstand må forkastes.

Angående den tredje påstand har Van Zaanen anført, at Revisionsretten burde have indledt en ny fremgangsmåde til udnævnelse af chefen for oversættelsesafdelingen umiddelbart efter, at den første meddelelse om ledig stilling af 24. oktober 1978 ikke havde medført, at en egnet ansøger meldte sig. Det hævdes nemlig, at Revisionsretten burde have

undersøgt mulighederne for at besætte stillingen ved forfremmelse, idet Van Zaanen selv var den, der var bedst egnet til arbejdet (og måske den eneste, der var egnet til forfremmelse til LA/3).

Artikel 29 opstiller et prioritetssystem, hvorefter forfremmelse og forflyttelse er de to fremgangsmåder til besættelse af en stilling, som ansættelsesmyndigheden først skal tage i betragtning (se sag 176/73, *Van Belle* mod *Rådet*, Sml. 1974, s. 1361, især s. 1369-1370). Men det giver ikke en tjenestemand en ret til at blive forfremmet: ansættelsesmyndigheden har et vidt skøn og kan efter omstændighederne være berettiget til at afholde en intern udvælgelsesprøve, især når kun én tjenestemand er egnet til forfremmelse (se sag 123/75, *Küster* mod *Parlamentet*, Sml. 1976, s. 1701, især s. 1709-1710). I nærværende sag er grunden til, at proceduren til udvælgelse af lederen af oversættelsesafdelingen blev iværksat med forsinkelse, øjensynlig den kendsgerning, at Revisionsretten på grund af manglende kvalificerede ansøgere i forbindelse med den første meddelelse om ledig stilling besluttede at afholde en udvælgelsesprøve. Imidlertid tog forberedelserne og formaliteterne hertil lang tid, fordi man stadig var i færd med at afslutte den interne opbygning; på det tidspunkt forestod der endnu at afholde i alt 157 udvælgelsesprøver, herunder til sidst stillingen som chef for oversættelsestjenesten. Man kan kun beklage, at der gik så lang tid mellem den første meddelelse om ledig stilling og udvælgelsesprøven til stillingen som chef for oversættelsestjenesten. Når henses til de afgivne forklaringer, finder jeg det alligevel ikke godtgjort, at der har foreligget et sådant pligtbrud fra Revisionsrettens side, at et søgsmål måtte findes at have fornødent grundlag. Den tredje påstand må derfor forkastes.

Da der ikke kan gives Van Zaanen medhold i nogen af de tre første påstande, må hans fjerde påstand derfor også forkastes.

Jeg finder derfor, at sagsøgte må frifindes, selv om Van Zaanens skuffelse er forståelig. Hver part bør pålægges sine omkostninger.